

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1802/17

ע"פ 1836/17

לפני:

כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת י' וילנר
כבוד השופט ע' גרוסקופף

המערער בע"פ 1802/17
והמשיב בע"פ 1836/17:

גימאל אבו סיאם

נ ג ד

המשיבים בע"פ 1802/17
והמערערת בע"פ 1836/17:

1. מדינת ישראל

2. עזבון המנוח כרים דבאח
3. עזבון המנוח ראיד עומר ז"ל
4. עזבון המנוח דהאש אמון ז"ל
5. עזבון המנוח עבד אלכרים דבאח ז"ל
6. עזבון המנוח נזיה חסארמה ז"ל
7. עזבון המנוח אחמד דראושה ז"ל
8. עזבון המנוח ראיד דראושה ז"ל
9. מוחמד אסדי
10. עבדאללה חליל
11. מוחמד חוראני
12. פארוק עוסמאן
13. אילנית אדם מזרחי
14. לירון באבא
15. עזאם עזאם
16. עדי בן מנחם גלזמן
17. אחמד חאלד
18. זידאן סואעד
19. חלבי טליע
20. סוקרא טרביה
21. חיים מנור
22. תלמה מנור

שני ערעורים על גזר דינו של בית המשפט המחוזי חיפה
(כב' השופט כ' סעב) בת"פ 9237-05-14 [פורסם בנבו] מיום
11.1.2017

(21.06.2018)

ח' בתמוז התשע"ח

תאריך הישיבה:

בשם המערער בע"פ 1802/17
והמשיב בע"פ 1836/17 :
עו"ד תמי אולמן ; עו"ד שאדי סרוגי

בשם המשיבים בע"פ 1802/17
והמערער בע"פ 1836/17 :
עו"ד נורית הרצמן

חקיקה שאזכרה:

[חוק העונשין, תשל"ז-1977](#): סע' 298

[תקנות התעבורה, תשכ"א-1961 - לא מרובדות](#): סע' 1, 27, 40(א), 51, 52(8), 58(א)(5), 168

[פקודת התעבורה \[נוסח חדש\]](#): סע' 38(3)

מיני-רציו:

* מערכת המשפט נוטלת חלק במאבק בתאונות הדרכים בהיבט ההרתעתי באמצעות השתת ענישה הולמת שבכוחה להגביר את המודעות להשלכות הקשות הנובעות מהפרת כללי הנהיגה והזהירות בכביש; על נהגים מקצועיים מוטלת אחריות מוגברת לנהיגה קפדנית; ניתן לראות בתאונה שגרמה לריבוי קורבנות בנפש כריבוי מעשים לצורכי ענישה.

* עונשין – ענישה – מדיניות ענישה: תאונות דרכים

* תעבורה – אחריות – נהג רכב

* תעבורה – חובת זהירות – נהג רכב

* תעבורה – חובת זהירות – יתרה

* תעבורה – תאונת דרכים – אחריות

* תעבורה – ענישה – מדיניות ענישה

* דיון פלילי – ערעור – התערבות במידת העונש

המערער הורשע, ע"פ הודאתו, בשבע עבירות הריגה, סטייה מנתיב נסיעה, מהירות מופרזת, אי האטה, גרימת חבלה של ממש, נהיגה ברכב לא תקין, הובלת מטען חורג ושעות נהיגה. הושתו עליו 4 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילת רישיון, פיצויים וקנס. הן המערער והן המדינה ערערו על גזר הדין.

ביהמ"ש העליון דחה את ערעור המערער וקיבל את ערעור המדינה כך שעונש המאסר בפועל יעמוד על 5 שנות מאסר:

אמנם הכלל הוא כי ערכאת הערעור תמעט להתערב בגזר הדין שקבעה הערכאה הדיונית, ותעשה כן רק מקום בו נפלה בגזר הדין טעות מהותית בדין או כשהעונש שנגזר על-ידה חורג באופן ניכר מרמת הענישה הראויה או המקובלת בנסיבות דומות. ואולם נמצא כי במקרה הנדון העונש שנגזר על המערער

חורג לקולא באופן ניכר מהענישה הנוהגת והראויה במקרים דומים, וכי בימ"ש קמא לא נתן את מלוא המשקל הראוי לתוצאה הקטלנית החמורה של התאונה שנבעה מהתנהלותו המתמשכת של המערער.

תאונות הדרכים הן רעה חולה במקומותינו. מדי שנה נקטלים חיי רבים בתאונות מיותרות שניתן היה למנען. לעיתים קרובות מדי האשם לקרות התאונות הוא הגורם האנושי, שבכוחו למגר ולמצער להפחית את מספר תאונות הדרכים על נזקיהן ותוצאותיהן ההרסניות. נדמה כי המאבק בתאונות הדרכים הוא נחלת הכלל. מערכת המשפט אף היא נוטלת חלק במאבק בהיבט ההרתעתי באמצעות השתת ענישה הולמת שבכוחה להגביר את המודעות להשלכות הקשות הנובעות מהפרת כללי הנהיגה והזהירות בכביש.

הקפדה על כללי הנהיגה חלה על כל נהג האוחז בהגה. עם זאת, הקפדה זו חלה ביתר שאת על הנהגים המקצועיים המצויים תדיר על הכביש, ובכלל זה על נהגי ההסעות האחראים גם לשלומם וביטחונם של ציבור הנוסעים, ועל נהגי רכבים כבדים שהם כלי רכב רב עוצמה שכוכבד משקלו כך כובד האחריות המונח על הנוהג בו. על נהגים מקצועיים אלה מוטלת אחריות מוגברת לנהיגה קפדנית.

יישום מדיניות זו מוביל להחמרה בעונשו של המערער. המערער, שהוא נהג משאית מקצועי, יכול היה למנוע את התאונה בשלבים השונים לאורך היום הטראגי, לו שעה לאחד מסימני האזהרה הרבים שנקרו בדרכו. הוא היה מודע למשקל החורג שהוביל במשאיתו ועל אף הסכנה הכרוכה בכך המשיך בנסיעתו. תשומת לבו של המערער אף הופנתה לריח החזק והחריף של בלמי המשאית ולעשן העולה מהסרנים. חרף כל אלה, המשיך בנסיעתו במהירות בלתי סבירה ביחס לתנאי הכביש, תוך שימוש יתר בבלמי המשאית ובהתעלם מהמשקל החורג שהוביל. התנהלות זו של המערער הובילה לתאונה המחרידה שהתרחשה. להתנהגות חסרת אחריות זו במשך הזמן שקדם לתאונה, יש לתת ביטוי הולם בענישה.

כמו כן, כבר נפסק כי ניתן לראות בתאונה שגרמה לריבוי קורבנות בנפש כריבוי מעשים לצורכי הענישה. התאונה לה גרם המערער קיפדה חיים של שבעה אנשים, שכל אחד מהם הוא עולם ומלואו, ולפציעת רבים נוספים. תוצאה קשה זו מצדיקה החמרה בענישת המערער, באופן שייתן ביטוי לחומרת מעשי המערער ביום התאונה גם מנקודת מבטו של כל אחד מקורבנות התאונה ובני משפחותיהם.

פסק-דין

השופטת י' וילנר:

1. לפנינו שני ערעורים על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט כ' טעב) בת"פ 9237-05-14 שניתן ביום 11.1.2017, בגדרו נגזר על המערער בע"פ 1802/17, הוא המשיב בע"פ 1836/17 (להלן: המערער), עונש מאסר בפועל של 4 שנות מאסר, עונש מאסר על תנאי, פסילת רישיון, פיצויים וקנס.

רקע וכתב האישום המתוקן

2. ביום 17.5.2016 הוגש כתב אישום מתוקן נגד המערער במסגרת הסדר טיעון בינו לבין המדינה, היא המשיבה בע"פ 1802/17 והמערער בע"פ 1836/17. מכתב האישום המתוקן עולה כי המערער עבד כנהג משאית בחברת הובלות מטענים במשך

כחודשיים עובר ליום התאונה, וכי עוד קודם לכן עבד כנהג משאית בחברות שונות במשך כחמש שנים.

ביום 10.4.2013, יום התאונה, נהג המערער במשאית אליה חוברה עגלה (להלן יחד: המשאית). בבוקרו של אותו היום, הכניס המערער את המשאית למוסך לצורך החלפת בוסטר אוויר. לאחר מכן, נהג המערער ממחצבת "ניצנה" לאזור צפון הארץ, תוך שהוא מודע לכך שהוא מוביל במשאית חלוקי נחל במשקל החורג מהמשקל המותר. בהגיעו למשתלה בעוספיא, פרק המערער את חלוקי הנחל שנשא בעגלה, ועובד המשתלה הסב את תשומת לבו של המערער לכך שמבלמי המשאית נודף ריח חזק וחרוף. במענה לכך, השיב המערער כי ריח זה נובע מהנסיעה הארוכה.

3. לאחר יציאתו מהמשתלה, המשיך המערער בדרכו, ובירידות המובילות מעוספיא לחיפה נהג במהירות בלתי סבירה ביחס לתנאי הכביש וביחס למשקל העודף אשר הוביל בגוף המשאית. המערער עשה שימוש יתר בבלמים של המשאית בניגוד למקובל, דבר אשר גרם לבלמים להתחמם ובהמשך להישרף. יצוין כי במהלך נסיעתו של המערער בדרך המובילה אל צומת דרך משה – רחוב בר יהודה (להלן: הצומת), הפנו שני נהגים את תשומת לבו לעשן היוצא מכיוון הסרנים של המשאית ולריח חרוף שנודף מהבלמים, וזאת תוך צפירה לעברו, עקיפת המשאית, היצמדות אליה וסימון עם הידיים. המערער לא שעה לאזהרות אלה, ובשל נהיגתו הפזיזה, בהגיעו למרחק של כ- 800 מטר מהצומת, איבד את הבלמים וכתוצאה מכך נבצר ממנו להאט את מהירות נסיעתו. כפועל יוצא מכך החלה המשאית לדהור במהירות גבוהה לעבר הצומת, בעוד המערער צופר בחוזקה וצועק לעבר הנהגים האחרים לפנות את הכביש. בהגיע המערער אל הצומת פגעה המשאית, בין היתר, במספר כלי רכב ובגדר בטון עד שנעצרה לבסוף. כתוצאה מתאונה זו קיפחו שבעה אנשים את חייהם, נפצעו ארבעה עשר נוספים, ונגרם נזק רב לרכוש. אף המערער עצמו נפגע כתוצאה מהתאונה.

4. המערער הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום המתוקן, והורשע על-פי הודאתו בעבירות הבאות: הריגה – לפי [סעיף 298 לחוק העונשין](#), התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) – שבע עבירות; סטייה מנתיב נסיעה – לפי [תקנה 40\(א\)](#) [לתקנות התעבורה](#), התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה); מהירות מופרזת – לפי [תקנה 51 לתקנות התעבורה](#); אי האטה – לפי [תקנה 52\(8\)](#) [לתקנות התעבורה](#); גרימת חבלה של ממש – לפי [תקנה 1 לתקנות התעבורה](#) וסעיף [38\(3\)](#) [לפקודת התעבורה](#) [נוסח

חדש]; נהיגה ברכב לא תקין – לפי [תקנה 27](#) לתקנות התעבורה; הובלת מטען חורג – לפי [תקנה 58\(א\)\(5\)](#) לתקנות התעבורה; שעות נהיגה – לפי [תקנה 168](#) לתקנות התעבורה.

במסגרת הסדר הטיעון הוסכם בין הצדדים כי בכל הנוגע לגזר הדין תעתור המדינה להטלת עונש מאסר בפועל של שבע שנים, ולגבי שאר רכיבי הענישה תהיה חופשית לטעון טענותיה. כן הוסכם כי ההגנה תהיה חופשית לטעון טענותיה לגבי כל רכיבי הענישה.

גזר הדין

5. בגזר הדין סקר בית המשפט המחוזי את תסקיר שירות המבחן בעניינו של המערער. בין היתר צוין כי המערער גדל במשפחה נורמטיבית ותפקד באופן תקין בחברה, כך שהתאונה מהווה נקודת משבר בחייו. עוד צוין בתסקיר כי המערער הביע צער ביחס לתוצאות התאונה, אך לצד זאת התקשה בלקיחת אחריות מלאה על התנהגותו ונטה להטיל את האחריות לה על גורמים חיצוניים. לנוכח חומרת מעשיו ותוצאותיהם הקשות, המלצת שירות המבחן הייתה להטיל על המערער עונש מאסר בפועל אשר יוביל להרתעה. עם זאת, שירות המבחן המליץ לשקול את נסיבותיו האישיות של המערער במסגרת קביעת משך המאסר.

בנוסף, סקר בית המשפט המחוזי בהרחבה את טיעוני הצדדים לעונש וציין את דבריהם של עדי האופי שהובאו מטעם ההגנה. בהמשך לכך, עמד בית המשפט המחוזי על נסיבות ביצוע העבירות בעניינו, וקבע כי בעת התאונה המערער היה נהג מקצועי שהוביל מטען ברכב כבד ומסוכן בנהיגה ממושכת. בנסיבות אלה, כך נקבע, הסכנה לציבור הייתה גדולה יותר, ומשכך מקבל הצורך בהרתעה משנה תוקף. בית המשפט המחוזי הוסיף כי תוצאותיה הקטלניות של התאונה מצדיקות אף הן ענישה הכוללת רכיב של מאסר בפועל, וזאת לנוכח מדיניות הענישה הנוהגת. לצד זאת, נקבע כי המקרה הנדון אינו נמצא ברף הגבוה של עבירת ההריגה. משכך, ובהתחשב בנסיבות המקרה, ובייחוד בריבוי הקורבנות שגבתה התאונה; ברשלנות המערער; ברמת הענישה הנוהגת; ובהסדר הטיעון, קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 ל-8 שנות מאסר בפועל.

במסגרת השיקולים שיש לשקול לצורך גזירת עונשו של המערער בתוך מתחם הענישה שנקבע, נזכרו השיקולים לחומרה, ובהם – התנהגותו ורשלנותו של המערער שגרמו לתוצאה הטרגית, והאינטרס הציבורי בהרתעה ובגמול. במסגרת השיקולים לקולא נזכרו עברו הפלילי והתעבורתי הזניח של המערער; מצבו הנפשי; פגיעתו הפיזית בתאונה; נסיבותיו האישיות והמשפחתיות; הודאתו של המערער והבעת החרטה מצדו; הכנסת המשאית בבוקר התאונה למוסך; ואי העמדתם לדין של גורמים רלוונטיים נוספים.

לנוכח כל האמור, ובשים לב לעמדת משפחות הקורבנות שלא ביקשו להחמיר בעונשו של המערער, ולניסיונות המערער לקיים סולחה, גזר בית המשפט המחוזי על המערער את העונשים הבאים: 4 שנות מאסר בפועל; 18 חודשי מאסר על תנאי; פיצוי כספי בסך 25,000 ש"ח לכל אחת ממשפחות המנוחים ופיצוי כספי בסך 2,000 ש"ח לכל אחד מהנפגעים; פסילה בפועל מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשאית או לרכב כבד לצמיתות; פסילה בפועל מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה לרכב פרטי למשך 15 שנים (תקופת המאסר לא תבוא במניין הפסילה); וקנס בסך 10,000 ש"ח.

הן המערער והן המדינה ערערו על גזר הדין, כמפורט להלן.

הערעורים דנן

6. בערעורו טוען המערער, בעיקרו של דבר, כי יש להקל בעונש שנגזר עליו מאחר שבית המשפט המחוזי לא נתן משקל מספיק לשיקולים לקולא בעניינו. כך למשל, נטען כי היה ראוי לתת משקל רב יותר בעת גזירת דינו להודאתו, לחרטתו הכנה ולכך שכתב האישום המקורי שהוגש נגדו תוקן באופן מהותי, וכי הרשעתו בעבירת ההריגה היא ברף הנמוך ביותר שלה – יסוד נפשי של קלות דעת.

המערער הוסיף כי היה מקום לתת יותר משקל אף לתסקיר שירות המבחן בעניינו, לחייו הנורמטיביים עובר לתאונה, לעמדת משפחות המנוחים, לאחריותם של גורמים נוספים, כגון בעל המשאית, לקרות התאונה, לעברו הפלילי והתעבורתי הקל, לעדי האופי מטעמו ולפגיעות הקשות שנגרמו לו עקב התאונה.

עוד טוען המערער כי בית המשפט המחוזי החמיר עמו ברכיבי הענישה הנוספים, וכי אין באפשרותו לשלם את הפיצויים שהוטלו עליו לנוכח מצבו הכלכלי.

בנוגע לערעור המדינה, טענה באת-כוח המערער בדיון שנערך לפנינו כי המדינה אינה יכולה לערער על עונש המצוי בטווח המוסכם בהסדר הטיעון.

7. המדינה טוענת בערעור שהוגש מטעמה כי יש להחמיר את העונש שנגזר על המערער. לטענתה, בית המשפט המחוזי שגה בכך שלא נתן משקל מספק לחומרת התנהלות המערער ולמידת אשמתו בגרימת התאונה. לטענתה, התנהגותו של המערער מציבה את מעשיו ברף "הגבוה מאוד" של עבירות ההריגה בתאונות דרכים. המדינה הוסיפה וטענה כי במקרה הנדון רשלנותו של המערער לא הסתכמה בטעות רגעית, אלא בהתנהלות מתמשכת, בגדרה התעלם המערער מהוראות הבטיחות השונות ומסימני האזהרה הרבים. המדינה מוסיפה כי עונש של 4 שנות מאסר אינו נותן ביטוי הולם לכך שבמקרה זה נהרגו שבעה בני אדם, ונפצעו רבים נוספים, וכי ענישה מחמירה בעבירות ההריגה בתאונות דרכים חיונית למאבק הנחוש בתופעה זו במדינת ישראל.

בנוסף נטען כי העונש שנגזר על המערער סוטה לקולא באופן ניכר מרמת הענישה הראויה והנוהגת במקרים דומים, וכי מתחם הענישה ההולם במקרה זה נע בין 7 ל-11 שנות מאסר בפועל. בנוגע לערעורו של המערער ולטענתו כי יש להתחשב לקולא בעובדה שגורמים נוספים לא הועמדו לדין, ציינה המדינה כי לא נמצא קשר סיבתי בין מחדלם של אותם גורמים, ככל שהיה מחדל, לבין התרחשות התאונה.

8. להשלמת התמונה יצוין כי לקראת הדיון בערעורים הוגש לעיוננו תסקיר עדכני מיום 18.6.2018 בעניינו של המערער. מהתסקיר עולה כי המערער יוצא לחופשות בתקופת מאסרו, כי אין לו עבירות משמעת וכי כיום מצבו ההסתגלותי יציב. עוד עולה כי המערער החל הליך טיפולי במתקן הכליאה בו שהה, וכי בקשתו להשתלבות בהליך טיפולי במתקן הכליאה אליו הועבר לאחרונה נבחנת בימים אלו.

דיון והכרעה

9. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי יש לדחות את ערעורו של המערער ולקבל את ערעור המדינה, כך שעונש המאסר בפועל שהושת על המערער יעמוד על 5 שנות מאסר, כמפורט להלן.

10. אמנם הכלל הוא כי ערכאת הערעור תמעט להתערב בגזר הדין שקבעה הערכאה הדיונית, ותעשה כן רק מקום בו נפלה בגזר הדין טעות מהותית בדיון או

כשהעונש שנגזר על-ידי חורג באופן ניכר מרמת הענישה הראויה או המקובלת בנסיבות דומות (ראו: [ע"פ 5750/16](#) מדינת ישראל נ' חשאן, [פורסם בנבו] פסקה 10 (23.4.2017); [ע"פ 6699/17](#) מדינת ישראל נ' מטארוה, [פורסם בנבו] פסקה 12 (2.11.2017)). ואולם לאחר בחינת טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי במקרה הנדון העונש שנגזר על המערער חורג לקולא באופן ניכר מהענישה הנוהגת והראויה במקרים דומים, וכי בית המשפט המחוזי לא נתן את מלוא המשקל הראוי לתוצאה הקטלנית החמורה של התאונה אשר נבעה מהתנהלותו המתמשכת של המערער. בנסיבות אלה, מצאתי כי יש מקום להתערבותנו ולהחמרת העונש שנגזר על המערער.

11. תאונות הדרכים הן רעה חולה במקומותינו, אשר לדאבון הלב קנתה לה שבת בקרב כלל האוכלוסייה, מכה ללא רחם ומותירה קורבנות רבים בגוף ובנפש – הם וקרוביהם. מדי שנה בשנה נקטלים חיייהם של רבים-רבים בתאונות דרכים מיותרות אשר ניתן היה למנען. לעיתים קרובות מדי, האשם לקרות התאונות הוא הגורם האנושי אשר בכוחו למגר, ולמצער להפחית, את מספרן של תאונות הדרכים על נזקיהן ותוצאותיהן ההרסניות. נדמה כי המאבק בתאונות הדרכים, על היבטיו השונים, הוא נחלת הכלל. מערכת המשפט אף היא נוטלת במאבק חלק חשוב בהיבט ההרתעתי באמצעות השתת ענישה הולמת אשר בכוחה להגביר את המודעות להשלכות הקשות הנובעות מהפרת כללי הנהיגה והזהירות בכבישים (ראו: [ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל](#), סד(2) 666, 740 (2011); [ע"פ 2221/16](#) טיגבה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 והאסמכתאות שם (1.9.2016)).

12. ראוי אף לחזור ולומר את המובן מאליו, כי ההקפדה על כללי הנהיגה חלה על כל נהג האוחז בהגה ללא יוצא מן הכלל. עם זאת, חשוב להדגיש כי הקפדה זו חלה ביתר שאת על הנהגים המקצועיים המצויים תדיר על הכביש, ובכלל זה על נהגי ההסעות האחראים גם לשלומם וביטחונם של ציבור הנוסעים, ועל נהגי רכבים כבדים שהם "כלי רכב רב עוצמה שכוכבד משקלו כך כובד האחריות המונח על הנהג בו" (ראו: [ע"פ 3761/11](#) חלף נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.5.2011)). על נהגים מקצועיים אלה מוטלת אחריות מוגברת לנהיגה קפדנית (ראו: [ע"פ 5423/11](#) סוואחרה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה ח (26.7.2011)).

13. יישום מדיניות זו של ענישה הולמת כאקט הרתעתי במלחמה הכוללת בתאונות הדרכים, מוביל בענייננו להחמרה בעונשו של המערער.

מעובדות כתב האישום עולה כי המערער, שהוא נהג משאית מקצועי, יכול היה למנוע את התאונה בשלבים השונים לאורך היום הטראגי, לו שעה לאחד מסימני האזהרה הרבים שנקרו בדרכו. המערער היה מודע למשקל החורג אשר הוביל במשאיתו ועל אף הסכנה הכרוכה בכך המשיך בנסיעתו. תשומת לבו של המערער אף הופנתה לריח החזק והחריף של בלמי המשאית עוד כשהיה במשתלה, ואף מאוחר יותר בהמשך נסיעתו, כאשר מספר נהגים שחלפו לידו סימנו לו כי עולה עשן מהסרנים וריח חריף נודף מהבלמים. חרף כל אלה, המערער המשיך בנסיעתו במהירות בלתי סבירה ביחס לתנאי הכביש, תוך שימוש יתר בבלמי המשאית ובהתעלם מהמשקל החורג אותו הוביל. התנהלותו זו של המערער, אשר כאמור לא שעה לאף אחד מ"תמרורי האזהרה" בדרכו, הובילה לתאונה המחרידה שהתרחשה. להתנהגות חסרת אחריות זו במשך הזמן שקדם לתאונה, יש לתת ביטוי הולם בענישה.

14. כמו כן, יש ליתן משקל הולם לכך שבתאונה הקטלנית קיפחו את חייהם שבעה אנשים ועוד רבים נפצעו. בעניין זה, כבר נקבע בפסיקה כי ניתן לראות בתאונה אשר גרמה לריבוי קורבנות בנפש כריבוי מעשים לצורכי הענישה:

"מניין החיים שנקטלו בתאונה הוא שישה ובנסיבות שתוארו תהא זו תוצאה לא מוסרית - הן מנקודת המבט של קורבנות התאונה והן בשל הקלות שאין לקבלה בהתייחסות אל מעשי המערער - לראות בכך מעשה אחד לצורך הענישה. מסקנה זו נטועה בעקרונות היסוד של שיטתנו המשפטית המורים אותנו לכבד חיי אדם ולהגן עליהם באשר כל אדם הוא עולם מלא. קטילת חיי אדם בעבירה מחייבת, אפוא, הטלת עונש המבטא ערכים אלה" (ע"פ 8748/08 ברכה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 32 (10.10.2011)).

דברים אלה יפים אף לענייננו. התאונה לה גרם המערער קיפדה חייהם של שבעה אנשים, שכל אחד מהם הוא עולם ומלואו, ולפציעתם של רבים נוספים. תוצאה קשה זו מצדיקה החמרה בענישת המערער, באופן אשר ייתן ביטוי לחומרת מעשיו של המערער ביום התאונה גם מנקודת מבטו של כל אחד מקורבנות התאונה ובני משפחותיהם.

15. לנוכח כל האמור, אציע לחבריי לקבל את ערעור המדינה ולדחות את ערעורו של המערער. כמו כן, אציע כי עונש המאסר בפועל שהוטל על המערער יעמוד על 5

שנים, חלף 4 שנים שהושתו עליו בבית משפט קמא, וזאת לנוכח ההלכה לפיה התערבות של ערכאת הערעור תהא במשורה וכי אין זה מדרכה למצות את הדין עם הנאשם (ראו: [ע"פ 5750/16](#) מדינת ישראל נ' חשאן, [פורסם בנבו] פסקה 10 והאסמכתאות שם (23.4.2017); [ע"פ 10152/17](#) מדינת ישראל נ' ח'טיב, [פורסם בנבו] פסקה 25 (10.5.2018)).

ש ו פ ט

השופט י' עמית:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט ע' גרוסקופף:

אני מסכים.

ש ו פ ט

ניתן היום, ט"ו בתמוז התשע"ח (28.6.2018).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט

אש 17018020_R02.doc

מרכז מידע, טל' 077-2703333; אתר אינטרנט, supreme.court.gov.il

י' עמית 1802/17-54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, תיקיה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)